

[Elsebeth Kock-Petersen]

dag, den fortsat meget ensidige vurdering, man lægger for dagen, når man taler om disse forhold. Jeg synes da ellers godt, man kunne se en lysning i nogle af de udtalelser, der er kommet fra dele af fagbevægelsen, om dog at prøve at forstå, at man måske skulle revurdere sin holdning i forhold til de spørgsmål og problemer, der ligger her.

Der er altså tale om, at der er ganske få i det praktiske liv, der ikke ønsker at være medlem, og alligevel tager man det store skyts frem. Jo, lyder forklaringen så: Det kunne jo være, at der blev mange flere, hvis ikke vi satte hårdt ind over for den enkelte. Jamen kan vi da slet ikke komme så vidt – det troede jeg faktisk at vi var kommet efterhånden – at netop hvis der endda var endnu flere, der faktisk havde lyst til i deres stille sind at sætte spørgsmålstejn ved deres fagforenings måde at opføre sig på og have meninger på, så gik det ud på, at man skulle bruge argumenter? Gik det så ikke ud på selvransagelse hos den fagbevægelse, der i stedet vælger, synes jeg, at slå hårdt ned.

Der er ingen, tror jeg, der vil underkende de store resultater og historiske bedrifter, der er udvist fra fagbevægelsens side, og den betydning, den har haft og har. Men der er da ingen, der udelukkende kan leve af og på sine historiske bedrifter, i alle tilfælde ikke, hvis det er det, der er hovedargumentet for, om folk skal være medlem. Det tror og håber jeg da ikke er rigtigt.

Hvorfor får argumenterne så lille en plads? Hvorfor står hr. Kaj Poulsen heroppe og taler om »nasseprinsere«, næsten før vi overhovedet er kommet i gang med debatten? Er det helt umuligt at gå ind i en vurdering af, om ikke også fagbevægelsen burde prøve at lytte til nogle af de signaler, der kommer ikke mindst fra den yngre generation? Er det argumenter, man gerne vil have? Eller er det magt?

Jeg ved godt, at for de få, der bliver ulovligt afskediget på grund af foreningsforhold, er dette lovforslag for så vidt ikke så meget værd. Det var hr. Ole Henriksen inde på. Det er da rigtigt, at dette lovforslag kun er et plaster på såret. Det psykiske pres, chikanen, grovhederne over for den enkelte kan vi jo ikke rigtig som lovgivere sætte ind over for.

Forslaget er sagligt set en udbygning af det forslag, den daværende arbejdsminister Svend Auken fik vedtaget i 1982. Men alligevel hilser vi i Venstre forslaget velkommen. Det er nød-

vendigt at få fastslået, at regeringen ser alvorligt på de krænkelse af foreningsfriheden, som finder sted. Det er nødvendigt, at vi gør vort til at undgå det, og det er også nødvendigt, at vi giver vores støtte til de mennesker, der har mod til at sætte sig op imod en flok.

Det, der måske – det skal være min sidste bemærkning – kan give anledning til mest bekymring, er et stilfærdigt spørgsmål om, hvornår de mennesker, der ikke er i besiddelse af den vældige styrke, der skal til for at sætte sig lidt op imod flokken, kan få gavn af, at vi burde have foreningsfrihed i dette land. Jeg håber, at vi engang kan nå dertil.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at fru Elsebeth Kock-Petersen i sin ordførertale i afslutningen var opmærksom på, at den lov, der nu foreslås ændret, faktisk er fremsat af Socialdemokratiets daværende arbejdsminister, Svend Auken. Det gjorde vi for at opfylde de forpligtelser, vi havde efter dommen ved Menneskerettighedsdomstolen, og de blev opfyldt.

Vi har ikke taget det store skyts frem imod dette lovforslag. Vi har taget det store skyts frem imod de skærpselser, der ligger i det. Det er rigtigt, at det mener vi ikke er nødvendigt for at opfylde vores forpligtelser over for Menneskerettighedsdomstolen. Vi havde såmænd nok fået det at vide, hvis det var sådan.

Men vi tager det store skyts frem, når det viser sig, at det, som et flertal her i Folketinget besluttede ved behandlingen af denne lov, nu ikke mere er gældende, nemlig da et flertal presede Socialdemokratiet til at acceptere, at det var 78 ugers godtgørelse, der skulle ydes. På daværende tidspunkt var det samme flertal parat til at sige: Jamen det må naturligvis også gælde andre lovovertrædelser, hvor det drejer sig om beskyttelse af enkeltpersoner. Det er det, vi nu har fået nej til. Det er dér, Det Konservative Folkeparti har skiftet holdning.

Nu kan jeg ikke huske, hvordan Venstre stemte – det skulle ikke undre mig, om de er ligeglad med de gravide kvinder – men jeg tror faktisk, at Venstre også stemte for, at der skulle være lighed her.

Derfor forstår vi ikke, hvorfor denne forskelsbehandling skal markeres her i dag. Det er derfor, vi har taget hul på det, ikke fordi vi er